

Литература: Franz H. U. Borkenhagen (изд): Europapolitik der deutschen Länder. Bilanz und Perspektiven nach dem Gipfel von Amsterdam. Opladen 1998; Rudolf Hrbek, Sabine Weyand: Betrifft: Das Europa der Regionen - Fakten, Probleme, Perspektiven, München 1994; Peter Nitschke, Die Europäische Union der Regionen, Opladen 1999; Denis de Rougemont: Das andere Europa, München 1980; Thomas Wiedmann: Der Ausschuss der Regionen nach dem Vertrag von Amsterdam, в: Europarecht 1/1999, стр. 49-86.

Интернет: Комитет на регионите: <http://www.cor.eu.int/>; Конференция на министрите в Европа: <http://www.europaminister.de>

В политическите дискусии понятието "Европа на регионите" среща ясно изразена симпатия заради своята претенция политическите решения да бъдат обозрими и близо до гражданите. Германските провинции бяха първите, които инициираха идеята за регионален диалог в рамките на Европейския съюз. Много скоро те намериха съмишленици и в другите държави от ЕС, най-вече в Белгия, Испания, Италия и Австрия, след влизането ѝ в Съюза през 1995 г.

Политиците, които поемат отговорност на регионално равнище, посочват, че силата на бъдещата Европа ще израсне от регионите и готовността на хората, от регионалното самосъзнание да се мисли и действа по европейски. Европеизирането и регионализирането в Европа се разглеждат в тясна взаимовръзка като двете страни на една и съща монета. Аргументите в подкрепа на това са, че чрез нарастващото europeизиране на политиката все повече решения биха се вземали от органите на ЕС в Страсбург и Брюксел. От тях все по-голяма част биха представлявали онези сфери на дейност, които засягат регионите, каквито са напр. ? политиката в областта на културата и ? образованието. Наличните сфери за политически игри, каквито има при стимулирането на регионалните икономики, биха били ограничавани все повече и повече. Онези, които защитават тази концепция, посочват нарастващата опасност от нежелано централизиране на властта на ниво ЕС и подчертават, че гражданките и гражданите гледат на едно по-силно регионализиране като на противотежест спрямо тенденциите за централизация на ЕС. По този начин би могло, твърдят те, да се попречи да се развие нарастваща загуба на доверието и одобрението спрямо ЕС.